

wyborczej do Sejmu. W dwóch wypadkach stwierdzone naruszenia polegały na podaniu do publicznej wiadomości wyników głosowania z błędami w stosunku do danych wymienionych w protokole głosowania. Mogło to powodować dezorientację wyborców, ale nie wpłynęło na wynik głosowania. W 3 sprawach stwierdzono nieznaczne błędy w protokołach głosowania, które jednak nie mogły wpłynąć na wynik wyborów. W świetle ustalonych okoliczności brak podstaw do kwestionowania wyjaśnień przewodniczących komisji wyborczych, że powodem zniekształcenia wyników głosowania była niestaranność w sporządzaniu protokołów głosowania. W jednej sprawie wykazano, że w urnie znalazły się 3 karty do głosowania więcej niż liczba kart wydanych za potwierdzeniem podpisami wyborców, co także nie wpłynęło na wynik wyborów. W 9 sprawach protesty były bezzasadne. Wyborcy, którzy je wnieśli, przyjmowali bez usprawiedliwionych powodów, że w podanych przez nich obwodach doszło do zniekształcenia wyników głosowania. W jednym wypadku protestująca — wbrew zasadzie wynikającej z Ordynacji wyborczej do Sejmu — uważała, że bez potrzeby uzyskania specjalnego zaświadczenia powinna mieć prawo głosowania w miejscu czasowego pobytu.

3. Sąd Najwyższy podzielił także rozstrzygnięcia o pozostawieniu protestów bez dalszego biegu, wydane w 67 sprawach, gdyż protesty te nie spełniały warunków określonych w Ordynacji wyborczej do Sejmu. Były bowiem wniesione po terminie, przez podmioty nie uprawnione, zawierały zarzuty nie mieszczące się w przedmiotowym zakresie protestu wyborczego bądź

ograniczały się do kwestionowania wyborów bez przedstawienia albo wskazania dowodów, na których autorzy opierali swoje zarzuty. W wielu wypadkach protestujący nie zarzucali naruszenia przepisów prawa wyborczego, ale podważali zasady niektórych jego regulacji, w szczególności uważając, że sprzeczne z Konstytucją jest traktowanie wyborów jako ważnych mimo frekwencji mniejszej niż 50% uprawnionych do głosowania.

4. Z przedstawionych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 101 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483) oraz art. 128 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 maja 1993 r. — Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 45, poz. 205 ze zm.)

stwierdza ważność

wyborów do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej przeprowadzonych w dniu 21 września 1997 r.

Przewodniczący: *Jan Wasilewski*

Prezes Sądu Najwyższego

Sędziowie Sądu Najwyższego: *Teresa Flemming-Kulesza, Józef Iwulski, Kazimierz Jaśkowski, Adam Józefowicz, Andrzej Kijowski, Roman Kuczyński, Jerzy Kuźniar, Jerzy Kwaśniewski, Maria Mańkowska, Zbigniew Myszka, Teresa Romer, Walerian Sanetra, Jadwiga Skibińska-Adamowicz, Stefania Szymańska, Maria Tyszel, Barbara Wagner, Andrzej Wasilewski, Andrzej Wróbel*

853

Sygn. akt III SW 530/97

UCHWAŁA SĄDU NAJWYŻSZEGO

z dnia 11 grudnia 1997 r.

o ważności wyborów do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej przeprowadzonych w dniu 21 września 1997 r.

Sąd Najwyższy w składzie całej Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

przewodniczący: Prezes Sądu Najwyższego — *Jan Wasilewski*,

sędziowie Sądu Najwyższego: *Teresa Flemming-Kulesza, Józef Iwulski, Kazimierz Jaśkowski, Adam Józefowicz, Andrzej Kijowski, Roman Kuczyński, Jerzy Kuźniar, Jerzy Kwaśniewski, Maria Mańkowska, Zbigniew Myszka, Teresa Romer, Walerian Sanetra, Jadwiga Skibińska-Adamowicz, Stefania Szymańska, Maria Tyszel, Barbara Wagner, Andrzej Wasilewski, Andrzej Wróbel*,

protokolant: *Izabela Twardowska*,

z udziałem Zastępcy Prokuratora Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej *Stefana Śnieżki* i Zastępcy Przewodniczącego Państwowej Komisji Wyborczej *Stanisława Kosmala*,

na posiedzeniu jawnym w dniu 11 grudnia 1997 r. rozpoznał sprawę ważności wyborów do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie sprawozdania Państwowej Komisji Wyborczej z przebiegu wyborów do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej oraz postanowień wydanych przez Sąd Najwyższy w wyniku rozpoznania 53 protestów, w tym 6 odpowiadających i 47 nie odpowiadających ustawowym wymaganiom, a także po wysłuchaniu Zastępcy Prokuratora Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej oraz Zastępcy Przewodniczącego Państwowej Komisji Wyborczej, którzy wnieśli o stwierdzenie ważności wyborów:

1. Sąd Najwyższy rozważył i przyjął zawartą w sprawozdaniu Państwowej Komisji Wyborczej ocenę, że organy przeprowadzające wybory nie dopuściły się takich naruszeń prawa wyborczego, które mogły mieć wpływ na wynik wyborów.

2. Sąd Najwyższy podzielił treść wydanych w składach trzech sędziów Sądu Najwyższego opinii o częściowej zasadności jednego i bezzasadności pięciu merytorycznie rozpatrzonych protestów wyborczych, wśród których nie było protestów przeciwko wyborowi senatora. W sprawie częściowo zasadnego protestu zarzut dotyczył nieprawidłowego ustalenia wyniku gło-

sowania w obwodowej komisji wyborczej. Błąd w liczbie kart do głosowania podanej w protokole głosowania odnosi się tylko do jednej karty i wobec tego nie miał wpływu na wynik głosowania w tym obwodzie. Pozostałych 5 opinii stwierdza bezzasadność podniesionych w protestach zarzutów wobec ich nieudowodnienia w 4 wypadkach, a w jednym — z powodu kwestionowania czynności obwodowej komisji podjętej w zgodzie z przepisami prawa wyborczego. Natomiast zarzuty nie udowodnione dotyczyły dopuszczenia się przez członków komisji wyborczej przestępstwa bez opisu konkretnych okoliczności jego popełnienia, niepodania wyników głosowania do publicznej wiadomości, naruszenia tajności wyborów, utrudnienia działań męża zaufania oraz bezprawnego dołączenia 2 kart do głosowania podczas liczenia głosów przez komisję.

3. Sąd Najwyższy podzielił także rozstrzygnięcia w 47 sprawach o pozostawieniu protestów bez dalszego biegu, gdyż nie spełniały one warunków określonych w Ordynacji wyborczej z powodu wniesienia ich po terminie, przez podmiot nie uprawniony bądź dlatego, że zawierały zarzuty nie mieszczące się w przedmiotowym zakresie protestu wyborczego. W tej grupie spraw znalazły się też protesty ograniczające się do kwestionowania wyborów bez przedstawienia albo wskazania na to dowodów, jak również protesty kwestionujące zasady prawa wyborczego, najczęściej ze

względu na pogląd, że dla uznania ważności wyborów konieczne jest zachowanie 50% frekwencji.

4. Z przedstawionych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 101 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483) i art. 128 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 maja 1993 r. — Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 45, poz. 205 ze zmianami) w związku z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1991 r. — Ordynacja wyborcza do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1994 r. Nr 54, poz. 224 ze zm.)

stwierdza ważność

wyborów do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej przeprowadzonych w dniu 21 września 1997 r.

Przewodniczący: *Jan Wasilewski*

Prezes Sądu Najwyższego

Sędziowie Sądu Najwyższego: *Teresa Flemming-Kulesza, Józef Iwulski, Kazimierz Jaśkowski, Adam Józefowicz, Andrzej Kijowski, Roman Kuczyński, Jerzy Kuźniar, Jerzy Kwaśniewski, Maria Mańkowska, Zbigniew Myszka, Teresa Romer, Walerian Sanetra, Jadwiga Skibińska-Adamowicz, Stefania Szymańska, Maria Tyszel, Barbara Wagner, Andrzej Wasilewski, Andrzej Wróbel*

854

OBWIESZCZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 9 grudnia 1997 r.

o sprostowaniu błędu.

Na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 30 grudnia 1950 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej i Dziennika Urzędowego Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” (Dz. U. Nr 58, poz. 524, z 1991 r. Nr 94, poz. 420 i z 1993 r. Nr 7, poz. 34) prostuje się następujący błąd:

W zarządzeniu Szefa Urzędu Ochrony Państwa z dnia 17 września 1997 r. w sprawie ustalania rozkładu czasu służby funkcjonariuszy Urzędu Ochrony Państwa (Monitor Polski Nr 68, poz. 672) w § 1 ust. 2 zamiast brzmienia:

„2. Łączna długość czasu służby, o którym mowa w ust. 1, nie może być dłuższa niż 40 godzin na

tydzień, 160 godzin na miesiąc lub 480 godzin na kwartał.”

powinien mieć brzmienie:

„2. W rozkładach czasu służby, w których ze względu na rodzaj służby lub jej organizację dopuszcza się przedłużenie czasu służby do 12 godzin na dobę, czas służby w tych rozkładach nie może przekraczać średnio 40 godzin na tydzień w przyjętym okresie rozliczeniowym, nie dłuższym niż jeden kwartał.”

Prezes Rady Ministrów: w z. *L. Balcerowicz*

855

OBWIESZCZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 9 grudnia 1997 r.

w sprawie wysokości składki na Fundusz Pracy.

Zgodnie z art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 5 stycznia 1991 r. — Prawo budżetowe (Dz. U. z 1993 r. Nr 72,

poz. 344, z 1994 r. Nr 76, poz. 344, Nr 121, poz. 591 i Nr 133, poz. 685, z 1995 r. Nr 78, poz. 390, Nr 124,